

LEGE SCHOENEN
-
BRONS

Nicki Deridder

RADOSLAV ARAPTCHEV

Verbeteren met jou is een ervaring te
vergelijken met kiespijn op kerstdag.
Still we're together as a perfect team of three,
with love stronger than adamantium.
Thank you for being my superhero.

ANNE VAN DEN DRIES

Bedankt voor al je verbeteringen, inbreng,
hulp en de mooie woorden over mijn werk.
Je deed me harder blozen dan een
framboosje op een bolletje vanille ijs.
Juf Anne heeft zeker een vast plekje in de harten
van Joris, Stijn en Fien verdiend!

JEF CALLENS, BRANDED

Hoge eisen voor een super cover.
Maar ik wist dat ik goed zat bij jou. Bedankt, I love it!!!

CARINA & SARAH OFTEWEL MAMA EN ZUS

Een vierde merci om de eerste linie
van verbetering te vormen.
Graag lach ik nog jaren door over de stomme
(spel)foutjes waar jullie dubbel mee lagen.

AL MIJN LIEVE LEZERTJES EN AVONTURIERS

Zonder jullie had ik nooit gedacht zo ver te geraken.
Het einde van de reeks is in zicht.
Ergens doet het pijn, maar ik ben ook echt apetrots!
Bedankt om mij te prikkelen om te blijven schrijven aan Lege
Schoenen

Voor **ALLE LEZERS** die met mij op reis zijn geweest
naar Brazilië, New York en Lapland.

De wereld is prachtig. Geniet ervan!

Dit boek is voor **JULLIE**,

de **AVONTURIERS**.

<3

HOOFDSTUK 1

ZOET & BITTER

“Zoet?”

De aardige stem klonk vanuit de veranda. Lief en zweverig, als een engel op aarde die zijn aandacht zocht. Karl zat op zijn knieën voorovergebogen in het gazon, geconcentreerd in de weer met de bloemen die hij ‘zijn kindjes’ noemde.

“Zoetje?”

De tweede keer voelde iets dringender en luider aan, maar even verliefd. Karl schrok op met een korte wip en een even korte: “Oh, ‘domme”.

Met de schaar nog in de rechterhand, draaide hij zich om en ging met zijn achterwerk in het gras zitten, zijn linkerhand verborgen achter zijn rug.

“Schat, ik onthoofdde net een prachtige gladiool,” keek hij met wijde, bange ogen naar de dame aan de open verandadeur.

De zomerse bries speelde met haar lange, blonde haren en accentueerde haar parelgroene ogen, die Karl smoor

aanstaarden. De schaar viel uit zijn hand uit pure extase. Ze kruiste de armen over haar boezem en trok één wenkbrauw wat stoeierig op. De krul in haar mondhoeken verraadde haar ware doelstelling: uitdagen om zijn hart volledig te veroveren. Al wist ze goed genoeg dat zijn hart alleen maar klopte voor haar. En hij wist voor honderd procent zeker dat haar liefde en geduld zo zeldzaam waren als het recessief pigment feomelanine, dat eeuwig verdrinken in haar zeldzaam groene kijkers mogelijk maakte.

“De onthoofde gladiool,” grijnsde ze. “Een ideetje voor je volgende boek?”

Karl vond het geweldig als ze bijdehand was. Zeker als ze alles kon combineren waarvan hij hield. De man in het gras gniffelde verlegen.

“Een boek is maar een hoop letters op papier. Zorgvuldig uitgekozen woorden, geplaatst in strategische volgordes om een absoluut kunstwerk voort te brengen. Maar, als het dan de tand des tijds doorstaat, is het niets anders dan oude inkt in een stoffige kافت. Het zou de volmaaktheid van mijn gladiolen geen recht aan doen. Jij daarentegen,” haalde hij de geknipte steel met bloemen tevoorschijn

vanachter zijn rug.

“Voor mij?”

Karl hield de stengel met paars-witte bloempjes uitnodigend voor zich uit.

“Als je ze komt halen,” lokte hij haar als een bij naar de nectar.

“Maar zoet,” protesteerde ze licht. “Het is bijna zes uur en...”

“En bloemen leven niet voor altijd,” maakte Karl de zin naar zijn wil af.

De engel in de veranda zuchtte. Haar armen gleden verslagen naar beneden en, onder dwang van de meest sterke toverspreuk, de liefde zelf, zette ze toch voet in het gazon. Het witte, losse zomerkleedje, dat net tot halverwege haar sensationeel gladde dijen viel, wapperde elegant bij elke stap die ze dichterbij Karl zette. Ze voelde de grassprietten tussen haar tenen en genoot met volle teugen van de warme zonnestralen op haar gezicht, die dreigden te verdwijnen achter de dakpannen van de burens.

“Wist je dat de gladiool zijn naam heeft gekregen van het Latijnse ‘Gladius’?” lokte Karl haar dichter.

Ze had een brein. Een goed brein dat ze graag gebruikte op de universiteit, waar ze de meeste van haar tijd spendeerde. Een gezond paar hersenen die graag gevoed werden met nieuwe informatie.

“Vertel?”

Yes! De bij had de nectar gevonden en plakte mooi aan zijn lippen. Hij moest de buit alleen nog maar binnenhalen en zijn grip om haar sluiten, als de blaadjes van een lotus.

“De naam is afgeleid van het woord ‘zwaard’. Even scherp en geslepen als jij. Maar dat is niet het enige dat ze met je gemeen hebben,” plaagde hij verder.

Zijn beeldschone engel was net binnen handbereik. Zonder recht te staan of de gladiolen neer te leggen, greep hij haar pols vast en trok haar naar zich toe. Met een onhandige struikel en een korte, kalverachtige gil, viel ze recht tegen zijn niet al te stevige borstkas. Karl kuchte even van de impact en hoopte dat ze het niet had gemerkt. Om de pijn snel te maskeren, draaide hij haar met de rug naar zich toe en nam haar vast rond haar middel. Ze frulde met de bloem in zijn hand. Karl voelde haar ademhaling. Gestadig en gecontroleerd, met een

verliefde vlinderslag in de hartfrequentie. Dit was het moment. Het moment dat hij zeker wist dat zij de ware was. Als je geluk kon bottelen, zou de hele wereld, hier en nu, komen aanschuiven met elk zijn fortuin in aanbidding. De hele menselijke populatie in zijn tuin. Hij zag het al voor zich. Het deed hem grijnzen.

“Wat heeft de gladiool nog met me gemeen?” zette ze hem weer met beide voeten op de grond.

“Wel,” aarzelde hij even. “Ze bloeien op de meest opmerkelijke manier door steeds met perfecte symmetrie te groeien. Telkens komen de bloemen aan de stengel aan beide kanten gelijktijdig open. Een beetje zoals wij. Waar en wanneer jij ook bloeit, je neemt me altijd mee in de onberispelijke symmetrie van de gladiool.”

Weer die vlinder in haar hartslag, meteen gevolgd door de onmiskenbare lokroep van de koekoeksklok in de keuken.

“Oh, zoet!” schoot ze als een geschrokken bijtje weg van de heerlijke, pure nectar, die liefde heette. “Zes uur! We moesten er al zijn!”

Haar ringloze handen lagen losjes op het stuur. Ze was trots op haar auto, al reed hij al langer dan zij op deze aarde stond. Het Volkswagentje had ze na haar studies gekocht met alle centen die ze had gespaard in dat godvergeten, smerig café waar ze tegen haar zin had geserveerd. Elke vrijdagavond. Elke zaterdag. Elke zondag. Elke week opnieuw tot ze eindelijk een wagen kon betalen die haar naar betere oorden zou voeren. En dat lukte. Drie jaar geleden. Karl dacht glimlachend terug aan toen. Vandaag drie jaar samen. De beste drie jaren uit zijn leven. Zij stond er op om vandaag op restaurant te gaan. Hij vond eten iets om te overleven en om het lichaam te onderhouden. Gastronomie en nieuwe smaken waren niet aan hem besteed, maar voor haar? Alles! Alles en nog zo veel meer. Hij tikte met zijn hand op het borstzakje van zijn propere vest, die hij speciaal voor deze dag uit de kast had geplukt. Het doosje zat nog mooi op z'n plek. Vandaag is het de dag. Vandaag stel ik de vraag, dacht hij tijdens een diepe teug adem die hij tot in de diepste kelder van zijn longen voelde razen. De vraag die brandde op zijn hart.

Het was zaterdagochtend. Karl lag nog in bed. De lakens naast hem waren beslapen, maar leeg. Hij grijnsde. Zij en haar vrijwilligerswerk in het asiel. Karl was allergisch aan alle beesten met een vacht, maar zo kon zij haar voorliefde voor dieren toch uiten. God, wat hield hij van haar. Tevreden keek hij naar het lege doosje op haar nachtkastje. Gisteren had ze hem het ja-woord op de grote vraag gegeven. Vandaag weigerde ze in alle talen om de ring van haar vinger te verwijderen, hoe risicovol het ook was tussen de venijnige nagels van angstige honden die een hekel hadden aan badtijd. Het was net geen negen uur. Perfect mogelijk om nog een uur of drie ongestoord te schrijven, dacht Karl. Hij slofte uit bed. Met zijn haren in de war, zoals hij het wilde, zette hij koffie. Terwijl de pot gezellig pruttelde en hij zijn computer alvast ging opstarten, vulde het huis zich met het aangename parfum van koffiebonen. Ze had zijn favoriete mok al klaargezet. Hij serveerde de zwarte drank en liep zonder morsen met de mok naar zijn bureau. De telefoon rinkelde. Zonder de koffie neer te zetten, nam hij de hoorn van de haak.

“Hallo, met Karl?”

De woorden toen gesproken, zal hij nooit vergeten. Karl trok lijkbleek weg en verloor de grip over zijn favoriete mok, die op het parket aan diggelen sloeg. De koffie pletste alle kanten uit.

Karl kon niet rijden. Hij zag er het nut ook niet van in. Zijn fiets was zijn stalen ros. Hij week nooit van zijn zijde of moest nooit worden achtergelaten op een parking tussen duizend andere voertuigen. Net als een trouwe hond stond de fiets aan de gevel van de kruidenierswinkel en postkantoor te wachten, als zijn baasje boodschappen ging doen. Thuis stond de tweewieler altijd in de warme gang, vlak naast de fietspomp die regelmatig (soms onnodig) gebruikt werd bij de wekelijkse controle. Hij kreeg dan ook een heleboel terug van zijn fiets. Het was een milieubewuste optie waar zelfs elektrische wagens nog een puntje aan konden zuigen EN het verzorgde zijn eigen gezondheid. Een auto kon je niet soigneren, die houdt alleen je haren droog. Maar toegegeven, wel handig in koude regen, bij verre verplaatsingen en het wekelijkse bezoek naar het grootwarenhuis. En ja, het was ook

veiliger met een hele metalen kooi om je heen dan alleen een helm op je hoofd. Maar zelfs een auto was niet bestand tegen de Belgische idioten achter het stuur. Net als de gladiool in de tuin. Bloedmooi, maar kwetsbaar. Een grijze familiewagen op zijn kop. Een oude, rode Volkswagen tegen de paal van een verkeerslicht, dat de spot dreef met het gebeuren door na de impact op oranje te blijven knippen. Een lamme arm op het dashboard, met een kersverse verlovingsring schitterend in de ochtendzon. Haar zeldzaam groene ogen starden doelloos naar een onbekend punt in de verte. God had één van zijn engelen terug tot zich genomen.

“NEE!”

Karl schoot wakker met wijd opengesperde ogen en naar adem happend, alsof hij net had gelopen voor zijn leven. Parels zweet rolden van zijn voorhoofd, terwijl hij zich recht duwde uit zijn natte lakens. In de eerste streep ochtendzon die door zijn rolluiken sijpelde, starde hij naar de lege ringvinger. De smaak van verlies op zijn tong. Wat smaakte het bitter.

HOOFDSTUK 2

DE RAT

Het was een vlekkeloze vlucht en een stille treinreis naar het weeshuis terug. Joris, Stijn en Fien waren bekaf van het avontuur en waren al tevreden met de degelijke slaapt temperatuur in de coupé van de trein. Het was zondag en in het weeshuis net te laat voor lunch, na het afzetten van hun reiszakken en winterse kledij in hun kamer. Kat had Fien bijna aangevallen voor een knuffel en Joris een hoop kopjes gegeven tegen zijn scheenbeen en kuit. Stijn had hij een knipoog gegund. Toen de kinderen de eetzaal binnenliepen, zat iedereen al aan de tafel op hen te wachten. Alle blikken werden op de laatkomers geworpen. Blikken vol afschuw. Je kon die bijna voelen, alsof echte, tinnen blikken naar hen werden gegooid. De wallen onder hun ogen deden Stijn en Joris vermoeden dat de kinderen de voorbije dagen hadden afgezien. Iedereen zag er moe en miserabel uit, behalve de eigenaars van het weeshuis. Meneer en mevrouw De Cru grijnsden tevreden terwijl ze plaats namen aan tafel.

De drie kinderen waren genezen van hun gruwelijke niet-opruim-syndroom, pis-naast-potterie, luidekeelstem en raas-door-gangproblemen, net zoals Tom Karlsen hen had beloofd na de observatie en behandeling van drie dagen. Gelukkig hadden ze geen idee waar Joris, Stijn en Fien de voorbije vijf dagen werkelijk waren geweest. Anja's lippen stonden stijfjes op elkaar en de wenkbrauwen stonden laag boven haar groene ogen, die Joris strak aankeken van de overkant van de tafel. Ze had er nog nooit zo kwaad uitgezien, al had Joris geen idee waarom. Hij opende zijn mond om iets tegen haar te zeggen, maar werd meteen onderbroken door twee gelijkaardige stemmen naast zich.

"Waar zijn jullie geweest?" klonk het in koor.

Daan en Marthe keken hun vrienden nieuwsgierig aan.

"Bij de dokter," loog Stijn.

Het antwoord kwam snel. Stijn hoopte dat het geen reden was om achterdochtig te worden.

"Heb je *'spuitjes'* gehad?" vroeg Marthe.

Ze spuwde het woord uit, alsof het een vieze smaak op haar tong achterliet.

"O ja, wel acht!" veinsde Joris terwijl hij over zijn bovenarm wreef. "Allemaal op hetzelfde plekje." Fien knikte en wreef op ongeveer dezelfde plek op haar rechter bovenarm.

"En allemaal even pijnlijk!"

De lunch werd door mevrouw De Cru verdeeld uit een gigantische soeppot. De borden werden doorgegeven tot iedereen een eigen portie had. Fien, Stijn en Joris keken naar de inhoud. Kippensoep. Het diepe bord was zo vol dat het bruinige sap bijna over de randjes liep. In het midden lagen drie reepjes vlees, die kip moesten voorstellen. Kip in eigen nat. Het zag er ranziger uit dan ooit. Stijn draaide met zijn veel te kleine lepel door de smurrie en vond nog bolletjes wit vet, die als oogballen in de kippensoep dreven. Hoe verder Stijns gedachten afdwaalden, hoe minder appetijtelijk het werd. Het brood, dat in een mandje voor hun neus stond, was ronduit een gevaar voor hun tanden. Een baksteen was er niets tegen. Joris was ervan overtuigd dat het sterk en stevig genoeg was om een huis mee te bouwen. Niemand stond te popelen om zijn gebit te riskeren, dus het brood bleef mooi in de mandjes liggen. Fien nipte aarzelend

van de soep, alsof er elk ogenblik een monster kon uitspringen. Haar gezicht vertrok zodra het goedje haar smaakpapillen raakte. Niet alleen was de soep koud, maar had ook een vette toets en de wrange nasmaak van verbrand vlees. België mag dan wel een Bourgondische achtergrond hebben, maar tot hier toe hadden de kinderen een grote voorkeur voor alle andere kookkunsten ter wereld. Zelfs in de complete wildernis wisten ze altijd iets lekkers en voedzaam te vinden. In het weeshuis was dit niet meer dan een goedgegelovig verlangen. Wat konden Joris, Stijn en Fien niet wachten op de volgende wereldse smaken die ze hopelijk weldra mochten proeven.

Na de lunch, wachtte Joris Anja bovenaan de trap op. Hij *moest* te weten komen waarom ze er zo kwaad uitzag. Al moest hij een volledig uur staan wachten op haar. Toen ze klaar was met de afwas, kwam ze eindelijk de trap op gesjokt. Joris zag haar de treden één voor één nemen. Traag en tegen haar zin, vanaf het moment dat ze Joris zag staan. Ze zei niets, ze keek alleen...met lage wenkbrauwen en tanden krachtig tegen elkaar geduwd.

Joris zei niets. Hij had zich voorgenomen geduldig te zijn en haar het woord te laten voeren. Ze kwam dichterbij, met agressieve, stampende voeten. Als het kon, zou er vuur uit haar ogen schieten. Joris hield zijn stilte vol.

“Wat?” zuchtte ze uiteindelijk toen ze vlakbij hem stond. Eén woord. Het was niet veel, maar het was iets. Een begin.

“Is alles oké met je?” vroeg hij voorzichtig.

“Oké?” spugde ze het woord terug. “Gewoon oké???”
Terwijl ik hier in deze gevangenis de grillen van mijn ouders moet ondergaan en op Kat moet letten, gaan jullie lekker op avontuur!”

Het was dus niet oké met Anja. Joris was er zeker van dat de voorbije dagen niet simpel waren geweest. Hij kon zich alleen maar inbeelden welke gruwelijke opdrachten de kinderen in het weeshuis te verduren hadden gekregen.

“En als jullie terugkeren van jullie plezierreisje is het net alsof er niets gebeurd is,” ging Anja razend verder.

Haar gezicht werd rood en er was geen houden meer aan. Joris had bijna spijt dat hij iets had gevraagd. Het leek

wel Pandora's doos. Het deksel eraf en alles werd overspoeld door woorden en emoties.

“Ik ben geen goedkope babysitter die je gewoon kan inschakelen wanneer je maar wil!”

Nog meer woorden en emoties volgden. Tot ze uiteindelijk uitgeraasd was en eindigde met:

“Wanneer mag ik eens mee?”

Joris begreep plots alles. Anja was jaloers. Ze kon vast ook wel eens een pauze van het weeshuis gebruiken. Net op dat moment hoorden ze Daan, Marthe, Stijn en Fien verder op de gang lachen. Anja's gezicht vertrok.

“Ik dacht trouwens dat jullie hen maar etters vonden?”

Dus ze was ook jaloers op hun vriendschap met Daan en Marthe?

“En ik dan?”

Anja keek Joris strak aan. Er kon een bom ontploffen die haar blik niet zou kunnen wegtrekken, al was het maar drie kamers verder. Joris ademde zachtjes. Hij wist niet wat zeggen.

“Het is alsof jullie mij helemaal vergeten zijn, tot op het moment dat jullie me nodig hebben.”

Joris knikte begrijpend.

“Ik snap het,” sprak hij rustig. “Ik beloof dat ik het goedmaak.”

Anja keek door de spleetjes van haar ogen naar Joris, terwijl hij zijn armen uitstak en haar een knuffel gaf. Het was een rare knuffel. Alsof ze hem niet vertrouwde. Alsof hij een stuk steen knuffelde. Koud en emotioneel, net als haar ouders.

De namiddagklussen waren vooral buiten te doen. Stijn, Fien en Joris waren goedgeluimd. Ze genoten met volle teugen van de aangename temperatuur en de overgangszon van lente naar zomer, die op hun gezichten prikkelde. Het was een pak beter dan de ijzige wildernis van Lapland. De draad van het corvee in het weeshuis werd al snel terug opgepikt met de schaar, de meetlat en de groene knieën tussen de grassprietten van het gazon.

“Bah,” klonk Marthe een paar meter verder. “Zo dicht bij de grond, ik ben dat beu.”

Ze ging op haar achterwerk zitten en trok een pruillip naar Daan. Haar broer keek even in het rond en vond al snel iets klimbaars. Hij grijnsde.

“Wat dacht je van de hemel, zus?”

Daan stond recht, liep naar de zijmuur van het weeshuis en sprong met een paar behendige bewegingen, via de regenpijp, op de vensterbank van het raam op de eerste verdieping. Marthe had geen woorden of aanmoedigingen nodig om haar broer te volgen. Als Daan haar zou blinddoeken, zou ze hem nog steeds met haar leven vertrouwen. Met een stevige grip rond de pols hielp Daan zijn zus mee naar de vensterbank. Samen klommen ze verder. De dakgoot was stevig genoeg om aan te hangen, bewees Daan. Met een duwtje van Marthe onder zich, zat hij al snel bovenop het weeshuis. Vervolgens ging hij liggen en hield hij zijn handen uit voor Marthe, die hij zonder al te veel moeite mee op het dak trok. Alle kinderen keken vol bewondering toe hoe de tweeling triomfantelijk op en neer sprong op het platte dak. Ze hadden er duidelijk plezier in. Maar het plezier was van korte duur. Met haastige passen kwam mevrouw De Cru het weeshuis uitgestapt. Ze trok zich niets aan van de hakken die her en der door het gras zakten en haar uit evenwicht trokken. Toen ze zich omdraaide en de tweeling zag staan, schoot ze meteen in

paniek en zette haar keel open.

“KOM VAN DAT DAK AF!!!”

Het klonk dwingender dan het nummer van Peter Koelewijn uit 1981. Luid genoeg om meneer De Cru naar buiten te lokken.

“Nee, blijf maar staan,” zei hij droogjes. “En schrob de dakgoot maar eens schoon.”

Met blikken vol terreur, plukten ze een dode rat uit de gleuf. Joris lachte. Voor één keer had De Cru het van hen gewonnen. Maar hoe wisten ze dat Daan en Marthe op het dak stonden? Meneer en mevrouw De Cru bleven meestal binnen in het weeshuis als de zon scheen. Hij keek om zich heen, op zoek naar een antwoord. Een antwoord dat plots scherp voor zijn neus stond.

“Ben je al klaar met het gras?” vroeg Anja. “Er is nog werk in de douches.”

Joris' wenkbrouwen zakten haast over zijn ogen. Dit klonk niet als Anja. Bazig en uit de hoogte. Toch bleef haar vinger halsstarrig naar het weeshuis wijzen, alsof ze per direct moesten vertrekken naar de douches om het werk zo snel mogelijk te hervatten. Zou Anja een klikspaan zijn? Zou Anja dan toch voor haar ouders

gekozen hebben?

De haren uit alle verstopte afvoerputten vissen met gebruikte oorstokjes. De gelige watteneindjes plukten de haren vermengd met zeepresten (en wie weet wat nog) uit de putjes.

“Geloof me, je weet beter niet wat je er allemaal uithaalt,” trok Stijn z’n neus op voor de vreselijke walm die hij mee had losgepeuterd.

Fien keek vol afschuw naar het draderig, slijmerig spul met de stank van zweetvoeten, natte oksels en een vleugje van lang vergeten riool. In gevallen als deze was onwetendheid een godsgeschenk. Het was een tweede godsgeschenk dat ze onopgemerkt de derde sleutel konden verstoppem bij de sleutels van bot en metaal.

Niemand keek naar Joris, die plichtsbewust zijn schoonmaakwerk met de rafelige vod deed.

Onopgemerkt glipte hij het laatste toilethokje binnen en schoof de sleutel van hout mee in de enveloppe onder de vuilbak naast de wc-borstel. Tevreden voelde hij het gewicht van de drie sleutels in het papier. De kidnappers hadden vijf sleutels aangekondigd.

“Nog twee te gaan,” fluisterde hij haast onhoorbaar.

HOOFDSTUK 3

ROBIN HOOD

Anja schuifelde ongemakkelijk van links naar rechts op Joris' bed. Ze deed alsof ze Kat niet zag, hoewel hij veel moeite deed om een aai of een knuffel te verdienen door zijn staart hoog uit te strekken en Anja onder haar kin te kietelen. Ze kon het kattenkriebeltje verstoppen achter een, naar de grond gerichte, norske blik en verroerde geen vin. Fien plukte Kat van het bed af en zette hem op de grond, terwijl Stijn deed alsof hij in zijn boek van aardrijkskunde las. Joris concentreerde zich op het knagende gevoel in zijn buik. Geen kattenkriebel, eerder een angstig muisje dat veel liever naar de andere kant van het weeshuis wilde lopen dan Anja aan te spreken. Maar het moest. Hij *moest* dit rechtzetten. Het was niet fijn voor Anja om steeds achtergelaten te worden en de verantwoordelijkheid over Kat te krijgen, terwijl ze nooit eens mee mocht op avontuur. Helaas was er niet meteen een oplossing, maar hij kon er ten minste even over praten.

“Nog maar twee sleutels, Anja,” verbrak Joris de stilte.

“Nog twee en dan hebben we ze alle vijf.”

“En wat dan?” beet Anja terug.

Stijn keek even op uit zijn boek en Fien hield zich bezig met Kat. Dit mocht grote broer oplossen.

“Wel, als we alle sleutels hebben dan...uh..., dan bevrijden we onze ouders.”

Anja keek op en staarde strak naar Joris. Haar ogen schoten vuur.

“En wat dan?” herhaalde ze.

Joris schrok. Hij wist niet goed wat antwoorden.

“Dan gaan we weer naar huis,” glimlachte Fien.

Ze dacht terug aan hoe het was. De perfect gebakken spiegeleieren op zondagochtend, gemengd met de geur van verse koffie als ze de trap naar beneden stormden om hun dagelijkse knuffel van papa's flinke borst en de fluweelzachte zoen van moeders lippen te ontvangen.

“Klopt,” spuugde Anja. “Jullie gaan weer lekker naar huis alsof er niets is gebeurd en ik blijf hier mooi achter!”

“Maar jij *bent* al thuis,” viel Stijn haar in de rede.

“Dit is alles behalve een thuis,” schudde ze het hoofd.

Daar had ze wel een punt. Fien kon zo duizend verschillen opsommen tussen het weeshuis en hun échte thuis bij mama en papa. De knuffels en de kusjes waren er al twee, maar ze wogen erg door.

“Denk je trouwens dat het een pretje is om steeds op Kat te letten en jullie leugenachtige verzinsels vol te houden bij mijn eigen mama en papa, terwijl jullie lekker de wereld verkennen en de meest fantastische avonturen beleven?” ging Anja verder.

Joris zuchtte. Ze had gelijk. Het was oneerlijk. Zowat even oneerlijk als de De Cru’s die de kinderen lieten werken voor hun dagelijkse maaltijden. Voor wat hoort wat. Daar moest hij dringend even goed over nadenken. Een dubbele piepton klonk.

“Wat was dat?” fronste Anja haar wenkbrauwen.

“De gsm,” viste Stijn hem vanonder zijn hoofdkussen uit.

“Plat?” gokte Fien.

Dat kon bijna niet anders na de vijf dagen in Lapland.

Een batterij kan immers niet goed tegen de koude.

“Plat,” knikte Stijn terug na een enkele blik naar het schermpje.

Hij gaf de gsm door aan Joris. Het duurde even voor Anja precies begreep wat het was.

“Het is aan jou om de lader te halen.”

“Aan mij? Ik dacht dat...”

“Hebben jullie een gsm?” klonk Anja verwonderd. “Die zou ik nooit van mijn ouders krijgen.”

Ze keek naar de mobiele telefoon in Joris’ hand met dezelfde verlangende blik in de ogen als een puppy naar een stukje rauwe steak.

“Van de kidnappers,” verklaarde Fien zonder er verder woorden aan te besteden. “Joris heeft gelijk, Stijn. Het is aan jou.”

Fien stak haar tong uit. Zolang het niet aan haar was, vond ze het allemaal best.

“En waar halen jullie die lader dan?” vroeg Anja door.

“De Cru,” grijnsde Stijn.

Hij was trots op zijn vaardigheden en voelde zich een meesterdief. Eerder als Robin Hood, want hij stal van de De Cru’s en gaf aan diegenen die het meest in nood waren. In dit geval dus Joris, Fien en zichzelf.

“Ik ga al,” beende hij met zelfverzekerde passen de kamer uit.

En toen gebeurde het. Het moment waarvoor de kinderen al weken hadden gevreesd. Er nog maar aan denken had Fien al rillingen bezorgd. Het ging over dertig seconden. Een halve minuut, net misplaatst in de dag, die uitkwam op die ene ongelukkige samenkomst. Daar stond hij dan. Stijn met zijn hand rond de lader aan De Cru's nachtkastje. Zijn adem stakte. Zijn hartslag versnelde. Hij wilde rennen, maar het was alsof zijn lichaam even niet meer wilde luisteren naar zijn brein. Als een verloren gelopen hert dat roerloos bleef staan in de oplichtende koplampen van een aansnellende auto, staarde Stijn met even grote ogen als het hert, naar de deuropening. Meneer De Cru stond even versteend aan de deur. Stijn had nochtans goed opgelet voor hij de slaapkamer insloep. Twee minuten geleden zat De Cru geconcentreerd te werken aan zijn bureau en dat gaf Stijn voldoende zekerheid om snel en onopgemerkt de lader te lenen. In en uit. Binnen en buiten, zoals altijd. Wat was er in hemelsnaam mis gegaan? Hoe kon hij weten dat Stijn net nu zijn slag zou slaan? Hij kneep in de lader, hopend dat De Cru het witte blokje tussen zijn vingers

niet zou opmerken. Helaas was het daar te laat voor. De eigenaar van de lader leek breder te worden, alsof hij wel lucht opzoog, maar die niet meer uitademde. Zijn hoofd werd rood en zijn ogen puilden uit hun kassen. Het deed Stijn het meest denken aan een ballon die te hard werd opgeblazen en elk moment in duizenden stukjes kon barsten. Stijn durfde niets te zeggen uit angst zijn lot te bezegelen. Eender wat hij zei kon hem dieper in de problemen brengen, dat wist hij maar al te goed. De Cru begon te trillen van woede. Een onheilspellend gesis sijpelde tussen zijn stijf op elkaar geklemde tanden door, alsof de ballon een lek had.

"Sssssssss...."

Als een mens uit twee procent meer water zou bestaan, zou het vast stoom zijn van het koken binnenin, net zoals een fluitketel zingt wanneer het water heet is.

"Sssssssss..."

Net zoals in een cowboyfilm waarin de held en de uitdager onbeweeglijk voor elkaar blijven staan tot er eindelijk één van de twee het wapen trekt en de eerste kogel lost, keken ze elkaar strak in de ogen aan. Het moment duurde misschien maar vijf seconden, maar